

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, 28 września 2023 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu II Wydział Cywilny Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący: sędzia Alina Szymanowska

po rozpoznaniu w dniu 28 września 2023 r. w Poznaniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G.

przeciwko W. J. (J.)

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionych przez powoda i pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań - Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu

z dnia 22 marca 2023 r.

sygn. akt I C 777/21

I. oddala apelację powoda;

II. oddala apelację pozwanego;

III. koszty procesu w instancji odwoławczej znosi wzajemnie pomiędzy stronami.

Alina Szymanowska

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 marca 2023 roku Sąd Rejonowy Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu w sprawie o sygn. akt I C 777/21: w punkcie 1. zasądził od pozwanego W. J. na rzecz powoda (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. kwotę 3.232,26 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 6 października 2020 roku do dnia zapłaty, w punkcie 2. oddalił powództwo w pozostałym zakresie oraz w punkcie 3. koszty procesu stosunkowo rozdzielił w ten sposób, że obciążył nimi pozwanego w 58,76 %, a powoda w 41,24 % i z tego tytułu zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 560,39 zł tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł powód, zaskarżając orzeczenie w części tj. w zakresie punktu drugiego co do kwoty 22668,66 zł oraz trzeciego, zarzucając Sądowi Rejonowemu:

a) naruszenie art. 385¹ k.c. poprzez uznanie, iż zapisy umowy pożyczki dotyczące opłaty operacyjnej naruszają interesy konsumenta i stanowią klauzule abuzywne;

- b) naruszenie art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim poprzez jego niezastosowanie co doprowadziło do odmowy zasądzenia całości kwot z tytułu pozaodsetkowych kosztów kredytu, podczas gdy koszty mieszczące się w limicie wprowadzonym przez ww. przepis są wyłączone spod możliwości badania czy stosowne postanowienia stanowią niedozwolone klauzule umowne;
- c) naruszenie art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim poprzez przyjęcie, że wysokość prowizji, opłaty przygotowawczej i opłaty zawartych w umowie jest niedopuszczalna, podczas gdy łączna kwota powyższych kosztów nie przekracza limitu kosztów poza odsetkowych zawartych w ww. przepisie;
- d) naruszenie art. 58 k.c. poprzez uznanie, że zapisy umowy zmierzają do obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych;
- e) naruszenie art. 385¹ § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 385² k.c. i art. 385² k.c. poprzez przyjęcie przez Sąd I instancji, że w umowie wiążącej strony doszło do naruszenia wskazanych przepisów, w sytuacji pełnej akceptacji przez pozwanego warunków umowy, w tym wynagrodzenia umownego, opłaty przygotowawczej oraz w sytuacji, gdy postanowienia umowy nie kształtują obowiązków konsumenta sprzecznie z dobrymi obyczajami i nie naruszają rażąco interesów konsumenta;
- f) naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez pominięcie faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sporu, a to faktów wynikających z treści zawartej umowy pożyczki nr (...) z dnia 02.08 2019 roku w zakresie ustalenia warunków związanych z całkowitą kwotą pożyczki oraz całkowitym kosztem pożyczki, a także pozostałymi jej warunkami zaakceptowanymi przez pozwanego, a tym samym twierdzenia, że powód nie wykazał wysokości roszczenia z uwagi na kwotę prowizji, co skutkowało oddaleniem powództwa;
- g) naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez pominięcie faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sporu, a to faktów wynikających z treści zawartej i zaakceptowanej przez pozwanego umowy pożyczki nr (...) z dnia 02.08.2019 roku w zakresie poinformowania pozwanego o możliwości odstąpienia od zawartej umowy bez konieczności wskazania przyczyny, a co umożliwiło pozwanemu przeanalizowanie zaakceptowanych wcześniej warunków, w tym wysokości prowizji i całkowitej kwoty do zapłaty i ewentualnego odstąpienia, a czego pozwany nie uczynił, przystąpił natomiast do spłaty zgodnie z harmonogramem;
- h) naruszenie art. 233 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, a tym samym nieprawidłowe przyjęcie, że cała kwota prowizji nie może być zaliczona do kwoty pożyczki;
- i) naruszenie art. 213 § 2 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie, że wpłaty pozwanego nie stanowią uznania roszczenia co do wysokości;
- j) naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 213 § 2 k.p.c. poprzez pominięcie faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sporu, a to faktów wynikających z treści zawartej umowy pożyczki zaakceptowanej przez pozwanego w zestawieniu z wpłatami pozwanego dokonanymi zgodnie z harmonogramem (wskazującym dokładne składowe każdej raty), a które to stanowią uznanie roszczenia co do zasady oraz wysokości.

Biorąc pod uwagę powyższe zarzuty powód wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w części, tj. w zakresie pkt II, w zakresie w jakim Sąd powództwo oddalił poprzez zasądzenie roszczenia od pozwanego na rzecz powoda pozostałej kwoty 2268,66 zł oraz zasądzenie na rzecz strony powodowej kosztów procesu za I instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych;
2. zasądzenie od pozwanego na rzecz strony powodowej kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Pozwany złożył odpowiedź na apelację i domagał się jej oddalenia oraz orzeczenia o kosztach procesu.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego wywiódł także pozwany, zaskarżając orzeczenie w części tj. w zakresie punktu pierwszego i trzeciego, zarzucając Sądowi I instancji:

1. obrazę art. 6 k.c. w zw. z art. 316 §1 k.p.c., art. 509 k.c., art. 155 §1 k.c., art. 535 k.c., art. 58 k.c., art. 230 k.p.c., art. 253 k.p.c., art. 245 k.p.c. i art. 233 §1 k.p.c., art. 89 k.c., art. 156 k.c. oraz art. 720 k.c. i art. 481 k.c. poprzez przyjęcie, że powód udowodnił nabycie wierzytelności wobec pozwanego wynikające z umowy pożyczki i zasądzenie powództwa gdy:

a) powód nie nabył wierzytelności wobec pozwanego, albowiem nie wykazał tzw. ciągu cesji pomimo tego, że fakty te były sporne; a wobec tego błędnie ustalono, że (...) stał się wierzycielem pozwanego na podstawie umowy cesji zawartej z wierzycielem wtórnym;

b) umowa cesji jest nieważna, albowiem pozwany kwestionował umocowanie pełnomocników jej stron, a powód ich umocowania nie wykazał, a wobec tego błędne nieustalenie, że pełnomocnicy stron umowy cesji mieli umocowanie do jej zawarcia,

c) umowa cesji jest nieważna, albowiem nie zawiera ceny oraz swojego przedmiotu w postaci puli wierzytelności, a sąd rejonowy przyjął jej istnienie w sposób dowolny, a wobec tego błędne nieustalenie, że umowa nie zawiera ceny oraz że nie zawiera określenia puli wierzytelności, którą ma przenieść,

d) umowa przelewu wierzytelności nie obejmuje wierzytelności wobec pozwanego, a pozwany kwestionował tę okoliczność i prawdziwość treści załącznika do tej umowy, a powód nie wykazał, by nim faktycznie był,

e) umowa nie określa wierzytelności w sposób dostateczny, albowiem nie oznacza puli wierzytelności ani ceny, a rzekomy załącznik nr 1 do niej obejmuje tylko jedną pozycję; a wobec tego błędne nieustalenie, że umowa nie zawiera określenia puli wierzytelności, którą ma przenieść;

f) umowa przelewu wierzytelności jest zawarta pod warunkiem zawieszającym zapłaty ceny, a pozwany tego warunku nie udowodnił, podczas gdy powód nie przedstawił umowy sekurytyzacji i ramowej zgodnie z wnioskiem pozwanego, a twierdzeniom pozwanego nie zaprzeczył, a więc uznać je należało za przyznane; a wobec tego błędne nieustalenie, że §3 ust. 5-7 umowy sekurytyzacji zawiera warunek przeniesienia wierzytelności w postaci zapłaty ceny oraz nieustalenie, że umowa ceny nie określa, a oświadczenie pożyczkodawcy potwierdzające jakoby jej uregulowanie nie wskazuje jej również i nie daje się zweryfikować;

2. obrazę art. 385¹ k.c., art. 385² k.c., art. 720 k.c. i art. 481 k.c. oraz art. 316 § 1 k.p.c. w zw. z art. 321 k.p.c. poprzez uznanie zasądzenie roszczenia z umowy pożyczki, tak jak gdyby została ona skutecznie wypowiedziana, w sytuacji gdy sąd uznał postanowienia o kosztach umowy pożyczki za abuzywne i w konsekwencji nie wiążące pozwanego, a zatem wypowiedzenia nie dokonano skutecznie, orzeczenie przez sąd o niewymagalnych ratach po dacie wyroku, a wobec tego błędne nieustalenie opłat oraz struktury dochodzonej sumy tj. co się na nią składa (kapitał, odsetki, koszty).

Biorąc pod uwagę powyższe zarzuty pozwany uniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 1. w ten sposób, że oddała się powództwo również co do zasądzonej tam kwoty oraz w pkt 3. w ten sposób, że zasądza się od powoda na rzecz pozwanego koszty procesu za postępowanie pierwszoinstancyjne w całości wedle norm przepisanych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty,

2. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu za instancję odwoławczą wedle norm przepisanych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

Powód złożył odpowiedź na apelację pozwanego domagał się jej oddalenia i orzeczenia o kosztach procesu w instancji odwoławczej.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Obie apelacje okazały się bezzasadne.

Trzeba wskazać, że sprawa podlegała rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym i w związku z tym zgodnie art. 505¹³ § 2 k.p.c., jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Wobec sformułowania w apelacji powoda zarzutu naruszenia praw procesowego art. 233 § 1 k.p.c. trzeba wskazać, że w judykaturze powszechnie się przyjmuje, że skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu tak choćby wyrok SN z dnia 6 listopada 1998 r., II CKN 4/98, niepubl.).

Przenosząc te ogólne rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że Sąd I instancji rozstrzygając sprawę w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy nie przekroczył granic swobodnej oceny dowodów i tym samym nie naruszył przepisu art. 233 k.p.c. dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę dowodów cechuje dostateczna wszechstronność i staranność. Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, które Sąd odwoławczy w pełni podziela i przyjmuje za własne. Na aprobatę zasługują również poczynione przez Sąd Rejonowy rozważania prawne.

Wbrew twierdzeniom apelującego Sąd Rejonowy nie pominął faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sporu, w szczególności tych wynikających z treści zaakceptowanej przez pozwanego umowy pożyczki. Zważywszy na brzmienie art. 327¹ § 2 k.p.c. wskazać należy, że Sąd Rejonowy nie miał obowiązku bardzo szczegółowego odniesienia się do wszystkich elementów materiału dowodowego. Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy nie zostały w przekonujący sposób podważone w apelacji, w ramach podniesionego w niej zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. i art. 232 k.p.c. Analiza zarzutów apelacji dotyczących naruszenia prawa procesowego art. 233 k.p.c. prowadzi do wniosku, że w istocie nie odnoszą się one do ustaleń faktycznych, ale raczej stanowią próbę zakwestionowania poprawności przeprowadzonego przez sąd orzekający procesu subsumcji ustalonego stanu faktycznego pod właściwe przepisy, co należy do sfery wykładni i stosowania prawa materialnego.

Odnosząc się do sformułowanych w apelacji powoda zarzutów prawa materialnego należy wskazać, że Sąd odwoławczy akceptuje dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę postanowień umowy.

Niezasadny okazał się zarzut naruszenia 385¹ § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 385² k.c. i art. 385² k.c. oraz art. 36a ust. 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim w zakresie w jakim Sąd pierwszej instancji przeprowadził kontrolę abuzywności konkretnych postanowień zawartych w umowie. Postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.

Sąd Rejonowy uznał, że zawarte w umowie stron postanowienia dotyczące prowizji są z uwagi na jej wysokość sprzeczne z dobrymi obyczajami i stanowią niedozwoloną klauzulę umowną. Powód zaś twierdzi, że koszty prowizji zostały ustalone zgodnie z limitem pozaodsetkowych kosztów kredytu i są wyłączone z badania pod kątem ich abuzywności.

Argumentacji tej nie można podzielić.

Wyjaśnienia wymaga, że strony zawarły umowę pożyczki, o której mowa w art. 720 k.c. Zgodnie z umową dający pożyczkę (pożyczkodawca) zobowiązuje się przenieść na własność biorącego pożyczkę (pożyczkobiorcy) określoną

ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Z treści powołanego przepisu wynika, że do essentialia negotii umowy pożyczki należy zobowiązanie dającego pożyczkę do przeniesienia przedmiotu pożyczki na własność biorącego, który zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Odpłatność (lub nieodpłatność) nie należy do postanowień przedmiotowo istotnych umowy pożyczki. Może bowiem mieć ona charakter nieodpłatny albo odpłatny, jest tak wtedy, gdy dający zastrzegł wynagrodzenie za korzystanie z kapitału w postaci odsetek. W konsekwencji wynagrodzenie pożyczkodawcy może przybrać jedynie formę pobranych odsetek od udzielonego kapitału, natomiast naliczone z innego tytułu opłaty stanowią jedynie zwrot kosztów poniesionych w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. Co więcej opłaty te, prowizja, jak i inne koszty pożyczki powinny znajdować swoje odzwierciedlenie w rzeczywiście ponoszonych przez pożyczkodawcę kosztach. Ciężar dowodu w tym zakresie spoczywa na pożyczkodawcy. W przypadku, gdy ekwiwalentność prowizji nie zostanie wykazana, uznać należy, że postanowienia jej dotyczące stanowią klauzulę niedozwoloną, jako nieuzgodnione indywidualnie i kształtujące prawa oraz obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interes (art. 385¹ k.c.). Wbrew zatem zarzutom apelacji Sąd pierwszej instancji przeprowadził zatem prawidłową kontrolę postanowień umownych w zakresie ustalonego w umowie wynagrodzenia prowizyjnego. Rozważania Sądu I instancji w tym zakresie zasługują na aprobatę.

Przepis art. 385¹ § 1 k.c. chroni konsumenta, jako słabszego uczestnika obrotu w relacjach z przedsiębiorcą, który jest profesjonalistą w danej dziedzinie. W kontekście tak pojmowanych przesłanek oceny analizowanych postanowień umowy, nie można było nie dostrzec braku równowagi kontraktowej stron oraz stanu nieusprawiedliwionej dysproporcji praw i obowiązków stron, wynikających z umowy. Trudno mówić tu o ekwiwalentności świadczeń, albowiem te dodatkowe opłaty zdecydowanie poza te granice wykraczają. Nie można przy tym pominąć, że przedmiotowa umowa pożyczki została zawarta w oparciu o przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim. Nie można przypisać Sądowi Rejonowemu naruszenia art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim.

Trzeba podkreślić, że Sąd nie kwestionuje uprawnienia wierzyciela jako pożyczkodawcy do pobierania od pozwanego, jako swojego klienta opłat prowizyjnych z tytułu udzielonej pożyczki, jednakże stoi na stanowisku, że opłaty takie winny być ustalone na rozsądnym poziomie i nie mogą godzić w interesy konsumenta. Należy w tym miejscu podkreślić, iż niezależnie od uregulowań ustawy o kredycie konsumenckim dotyczących maksymalnej wysokości kosztów pozaodsetkowych (art. 36a ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim) koszty te nie mogą stanowić dodatkowego źródła zysku przedsiębiorcy. Powinny być kształtowane w sposób zgodny z rzeczywistym kosztem dokonywanych czynności, w związku z którymi pozostają. Jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy prowizja za udzielenie pożyczki oraz prowizja operacyjna stanowią prawie 100 % kwoty kapitału (prowizja za udzielenie pożyczki 975 zł, prowizja operacyjna 2.901,22 zł, kwota pożyczki 3.900 zł.). Z materiału dowodowego nie wynika aby ustalone w umowie wynagrodzenie prowizyjne pozostawało w jakimkolwiek związku z konkretnymi czynnościami poniesionymi w związku z realizacją umów. Tym samym należy uznać, że jest ono oderwane od faktycznych kosztów poniesionych przez pożyczkodawcę, stanowiąc dodatkowe wynagrodzenie za korzystanie przez pozwanego z pożyczonego kapitału. W następstwie ustalenia w umowie tak wysokiej prowizji doszło do nieusprawiedliwionej dysproporcji w zakresie praw i obowiązków wynikających z umowy pożyczki na niekorzyść pozwanego. Bez znaczenia dla oceny wskazanych postanowień pozostaje to, że pozwany spłacał swoje zobowiązanie oraz to że miał możliwość przeanalizowania postanowień umowy i został poinformowany o możliwości odstąpienia o zawartej umowy bez konieczności wskazania przyczyny

Okoliczność, że ustalone koszty pożyczki mieszczą się w limitach pozaodsetkowych kosztów kredytu konsumenckiego nie oznacza, że postanowienie te nie podlegają badaniu w ramach niedozwolonych postanowień umownych. Analizując koszty umowy pożyczki można dojść do wniosku, że jedynym kryterium, jakim kierował się powód ustalając wysokość wynagrodzenia prowizyjnego było nieprzekroczenie limitów z art. 36a u.k.k., co jednak nie zmienia faktu, iż żądana kwota prowizji jest rażąco wygórowana i nieekwiwalentna w porównaniu z kosztami drugiej strony.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy nie dopatrył się podstaw do uwzględnienia sformułowanych w apelacji zarzutów naruszenia prawa materialnego i w konsekwencji apelacja powoda podlegała oddaleniu jako bezzasadna na podstawie art. 385 k.p.c.

W ocenie Sądu II instancji apelacja pozwanego również nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy podziela rozważania prawne poczynione przez Sąd I instancji w zakresie w jakim odnoszą się one do dokonanej cesji wierzytelności przysługującej wobec pozwanego. Argumentacji tej pozwany nie podważył.

Zgodnie z art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Przelew wierzytelności (cesja) jest umową, na podstawie której dotychczasowy wierzyciel (cedent) przenosi wierzytelność ze swojego majątku do majątku osoby trzeciej (cesjonariusza) (zob. W. Czachórski, Zobowiązania, 2007, s. 394; M. Pazdan, Przelew wierzytelności na zabezpieczenie, KPP 2002, z. 1, s. 127; na temat podmiotów, przedmiotu i treści stosunku zobowiązaniowego, zob. uwagi zawarte w komentarzu do art. 353). Przedmiotem przelewu może być co do zasady wierzytelność istniejąca, którą cedent może swobodnie rozporządzać (tak też E. Łętowska, System prawa cywilnego, t. III, cz. 1, s. 904). Wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia, powinna być w dostateczny sposób oznaczona (indywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego określenia stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność (tak trafnie SN w wyroku z 11 maja 1999 r., III CKN 423/98, Biul. SN 2000, nr 1, s. 1), a zatem oznaczania stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia.

Nie sposób stwierdzić, że przedmiotowa umowa cesji jest nieważna z przyczyn podniesionych w apelacji i nie obejmuje wierzytelności wobec pozwanego. Argumenty podniesione przez apelującego są bardzo ogólnikowe i w świetle rozważań poczynionych przez Sąd Rejonowy nie zasługują na aprobatę. Trzeba dodatkowo podkreślić, że wobec treści zarzutów formułowanych przez pozwanego w toku postępowania przed Sądem I instancji, co do zawarcia umowy cesji pod warunkiem zawieszającym, powód przedłożył potwierdzenie zapłaty ceny związanej z nabyciem wierzytelności.

W niniejszej sprawie powód wykazał nabycie wierzytelności nadto wykazał, że istotnie łączyła pierwotnego wierzyciela z pozwanym umowa pożyczki, do której zwrotu był zobowiązany i czego nie uczynił w terminie. Nadto trzeba podkreślić, że cała kwota wynikająca z zawartej przez pozwanego umowy obejmująca raty pożyczki jest już wymagalna albowiem w lutym 2022 r. upłynął termin płatności ostatniej raty. Zarzut naruszenia art. 321 § 1 k.p.c. w zw. z art. 316 § 1 k.p.c. nie jest zasadny

Nie sposób zatem podzielić podniesionych w apelacji pozwanego zarzutów naruszenia prawa procesowego oraz zarzutów naruszenia prawa materialnego. Apelujący nie zdołał podważyć zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd Okręgowy w punkcie II oddalił na podstawie art. 385 k.p.c. również apelację pozwanego.

W punkcie III wyroku Sąd Okręgowy orzekł o kosztach procesu w instancji odwoławczej. Zważywszy na zakres zaskarżenia wynikający z obu apelacji, poniesione przez strony koszty procesu (po 200 zł opłata od apelacji i po 450 zł koszty zastępstwa procesowego) oraz wynik postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy uznał, że uzasadnione jest wzajemne zniesienie pomiędzy stronami kosztów procesu poniesionych w wyniku złożenia obu apelacji (art. 100 zd. 1 k.p.c.).

Alina Szymanowska